

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4529/2021
22.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Шеперац, адвокат из ..., против туженог Град Јагодина, кога заступа Градски правобранилац Града Јагодине, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 312/21 од 11.03.2021. године, у седници одржаној 22.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 312/21 од 11.03.2021. године у потврђујућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизије туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 312/21 од 11.03.2021. године у потврђујућем делу.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог и делимично **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 312/21 од 11.03.2021. године у преиначавајућем делу под б) и потврђује пресуда Вишег суда у Јагодини П 50/19 од 04.12.2020. године у делу става трећег изреке којим је одлучено о накнади материјалне штете тужиље ради ангажовања ББ за помоћ у кућним пословима услед апсолутне неспособности за рад у трајању од 30 месеци и то за износ од 10.000,00 динара за део месеца фебруара 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.03.2012. године до коначне исплате.

У преосталом делу ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 312/21 од 11.03.2021. године у преиначавајућем делу **се ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини П 50/19 од 04.12.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете због изгубљене зараде услед потпуне неспособности за рад почев од 19.07.2012. године

до 31.07.2020. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев почев од доспелости сваког појединог месечног износа до исплате, како је то ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име капитализиране ренте за период од 01.08.2020. године до 01.08.2025. године (датум стицања права тужиље на старосну пензију) исплати износ од 446.458,67 динара са законском затезном каматом на овај износ од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд обавезе туженог да јој на име накнаде материјалне штете ради ангажовања ББ за помоћ у кућним пословима услед апсолутне неспособности за рад у трајању од 30 месеци исплати и то: износ од 15.000,00 динара за месец фебруар 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.03.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец март 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.04.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец април 2012. године са законском затезном каматом од од дана исплате 01.50.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец мај 2012. године са законском затезном каматом од од дана исплате 01.06.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец јун 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.07.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец јун 2012. године са законском затезном каматом од од дана исплате 01.08.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец август 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.09.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец септембар 2012. године са законском затезном каматом од 01.10.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец октобар 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.11.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец новембар 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.12.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец децембар 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.01.2013. године до коначне исплате; износ од 15.000,00 динара за месец јануар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.02.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец фебруар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.03.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец март 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.04.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец април 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.05.2013. године, као дана исплате, до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец мај 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.06.2013. године износ од 15.000,00 динара за месец јун 2013. године, са законском затезном каматом од дана исплате 01.07.2013. године до коначне исплате; износ од 15.000,00 динара за месец јул 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.08.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец август 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.09.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец септембар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.10.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец октобар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.11.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец новембар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.12.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец децембар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.01.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00

динара за месец јануар 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.02.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец фебруар 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.03.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец март 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.04.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец април 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.05.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец мај 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.06.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец јун 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.07.2014. године до коначне исплате и износ од 15.000,00 динара за месец јул 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.08.2014. године до коначне исплате као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.275.338,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 312/21 од 11.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ствовима другом, трећем и четвртном изреке тако што је: а) одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражено да се обавезе тужени да јој на име капитализиране ренте за период од 01.08.2020. године до 01.08.2025. године (датум стицања права тужиле на старосну пензију) исплати износ од 446.458,67 динара са законском затезном каматом на овај износ од дана пресуђења до коначне исплате; б) усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужили на име накнаде материјалне штете ради ангажовања ББ за помоћ у кућним пословима услед апсолутне неспособности за рад у трајању од 30 месеци исплати и то: и износ од 15.000,00 динара са месец фебруар 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.03.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец март 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.04.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец април 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.05.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец мај 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.06.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец јун 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.07.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец јун 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.08.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец август 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.09.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец септембар 2012. године са законском затезном каматом од 01.10.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец октобар 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.11.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец новембар 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.12.2012. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец децембар 2012. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.01.2013. године до коначне исплате; износ од 15.000,00 динара за месец јануар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.02.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец фебруар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.03.2013. године до коначне исплате, износ од

15.000,00 динара за месец март 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.04.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец април 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.05.2013. године, као дана исплате, до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец мај 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.06.2013. године износ од 15.000,00 динара за месец јун 2013. године, са законском затезном каматом од дана исплате 01.07.2013. године до коначне исплате; износ од 15.000,00 динара за месец јул 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.08.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец август 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.09.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец септембар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.10.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец октобар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.11.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец новембар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.12.2013. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец децембар 2013. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.01.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец јануар 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.02.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец фебруар 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.03.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец март 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.04.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец април 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.05.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец мај 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.06.2014. године до коначне исплате, износ од 15.000,00 динара за месец јун 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.07.2014. године до коначне исплате и износ од 15.000,00 динара за месец јул 2014. године са законском затезном каматом од дана исплате 01.08.2014. године до коначне исплате као неоснован. в) обавезан тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати износ од 853.839,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужиља је дала одговор на ревизију туженог.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - у даљем тексту: ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије туженог изјављене против другостепене одлуке у потврђујућем делу (став први изреке), на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији у

овом делу као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права имајући у виду да се питање накнаде штете због изгубљене зараде у случају телесне повреде решава у сваком конкретном случају на основу утврђеног чињеничног стања. У овом случају, медицинским вештачењем преко вештака специјалисте неуропсихијатрије и медицине рада је несумњиво утврђено да је узрок потпуног губитка радне способности и одласка тужиље у инвалидску пензију 19.07.2012.године била комбинација постојања психичке болести (која је постојала код тужиље у време повређивања) и трауме – повреде, и у којој мери је сваки од ових чинилаца допринео потпуном губитку радне способности, што је узето у обзир приликом одлучивања о висини накнаде овог вида штете (чија висина је утврђена економским вештачењем). Осим тога, у ревизији туженог се не указује на постојање другачијих одлука донетих у истој чињеничној и правној ситуацији, тако да правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог против става првог изреке другостепене одлуке у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог у овом делу није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде штете тужиљи због изгубљене зараде услед потпуне неспособности за рад је поднета дана 29.01.2015. године, а вредност предмета спора побијаног потврђујућег дела је 924.250,24 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају (када је реч о овом захтеву тужиље) ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог у овом делу није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

С обзиром да је ревизија туженог у делу којим се побија другостепена одлука у преиначавајућем делу под б), које преиначење се односило на став трећи изреке првостепене пресуде, дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па је нашао да је ревизија туженог делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је дана 30.01.2012. године пала у Јагодини приликом покушаја прелаза са једне на другу страну улице (преко пешачког прелаза), са чијег тротоара није био уклоњен лед. Вештачењем преко вештака специјалисте судске медицине утврђено је да је том приликом тужила задобила тешке телесне повреде (прелом главе десне жбичне кости и токсималног горењег дела десне лакатне кости, као и ишчашење десног раменог зглоба), услед којих је, према медицинској документацији, остала потпуно неспособна за рад за послове у домаћинству у трајању од две године и шест месеци. Пре повређивања, тужила је радила као ... и ... у Након повреде, тужили је рађена операција десне руке, због чега је у болници била 20 дана (током фебруара 2012.године). Из болнице је отпуштена са ортопедским помагалом за руку које је носила непуна два месеца. Стање руке се, и поред рехабилитације, погоршавало (јер преломи нису добро срасли). Због тога је тужила од јула месеца 2013. године до септембра 2013. године носила „Илизаров апарат“ (који је фиксирао руку у положају савијеном од 90 степени), а потом гипс од децембра 2013. године до фебруара 2014. године. У периоду од фебруара 2012. године до јула 2014. године тужила је ангажовала треће лице, сведока ББ, за помоћ у одржавању личне хигијене и кућним пословима, уз месечну накнаду од по 15.000,00 динара. Тужила до 29.07.2019.године није остварила право на туђу негу и помоћ, јер јој је због тежине стања у ком се налазила било нужно да то што пре обезбеди, због чега није ни подносила тај захтев.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиле за накнаду материјалне штете ради ангажовања трећег лица за помоћ у кућним пословима услед потпуне неспособности за рад у трајању од 30 месеци (фебруар 2012. године – јули 2014. године) у износима од по 15.000,00 динара са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединог месечног износа до исплате (став трећи изреке), сматрајући да је остваривање права на накнаду овог вида штете условљено утврђивањем права оштећеног на негу и помоћ другог лица од стране надлежног органа фонда ПИО и у законом прописаном поступку, а који захтев тужила није поднела у смислу одредбе члана 41.а у вези одредбе члана 18. Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Другостепени суд је био становишта да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање у овом делу погрешно применио материјално права када је одбио тужбени захтев тужиле за накнаду материјалне штете ради ангажовања трећег лица за помоћ у кућним пословима услед потпуне неспособности за рад у наведеном периоду, због чега је ставом другим изреке преиначио првостепену пресуду у том делу (означивши га под б.) и усвојио овај тужбени захтев тужиле у целости, јер је право тужиле на накнаду овог вида материјалне штете независно од подношења захтева за остваривања права на негу и помоћ другог лица пред РФ ПИО, позивајући се на одредбу члана 154. Закона о облигационим односима.

По налажењу Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда није правилно када је реч о праву тужиле на накнаду материјалне штете ради ангажовања трећег лица за помоћ у кућним пословима за део фебруара месеца 2012. године, док је у преосталом делу становиште другостепеног суда правилно.

Одредбом члана 154. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) је прописано да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове. Одредбом става 2. је прописано да за штету од ствари или делатности, од којих постоји повећана опасност штете за околину, одговара се без обзира на кривицу.

Одредбом члана 155. овог закона је прописано да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање његовог повећања (измакла добит).

Одредбом члана 195. став 1. овог закона је прописано да ко другоме нанесе телесну повреду или му наруши здравље, дужан је накнадити му трошкове око лечења и друге потребне трошкове с тим у вези, као и зараду изгубљену због неспособности за рад за време лечења.

Одредбом члана 41а. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 34/03 ... 6/21) је прописано да право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, има осигураник и корисник пензије, коме је због природе и тежине стања повреде или болести утврђена потреба за помоћи и негом за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба. Одредбом става 2. истог члана је прописано да потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана које је непокретно, или које због тежине и природе трајних болести и болесног стања није способно да се самостално креће ни у оквиру стана уз употребу одговарајућих помагала, нити да се само храни, свлачи, облачи и да одржава основну личну хигијену, код слепог лица које је изгубило осећај светлости са тачном пројекцијом и код лица које постиже вид са корекцијом до 0,05.

Правилна примена одредаба чл. 154. и 195. став 1. ЗОО подразумева да оштећени има право само на накнаду оне штете коју је претрпео, а тужила изведеним доказима у смислу одредбе члана став 231. ЗПП није доказала да је у периоду док се налазила на болничком лечењу имала потребу за ангажовањем трећег лица за помоћ у кућним пословима, што се основано указује ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је непосредно након повређивања (30.01.2012. године) следећих 20 дана била на болничком лечењу (током фебруара 2012.године) услед претрпљених повреда. Код изнетог, супротно становишту другостепеног суда, у том периоду није имала потребу за ангажовањем трећег лица за помоћ у кућним пословима услед неспособности за рад. Стога тужили за тај део фебруара месеца 2012. године не припада право на накнаду овог вида штете у износу од 10.000,00 динара (колико је износило давање тужиле трећем лицу имајући у виду да је за месец дана ангажовања трећег лица плаћала накнаду од 15.000,00 динара) са каматом од 01.03.2012. године до исплате.

Због тога је Врховни касациони суд уважио ревизију туженог у овом делу, и потврдио првостепену пресуду у делу става трећег изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиле за накнаду материјалне штете ради ангажовања трећег лица за помоћ у кућним условима за део месеца фебруара 2012. године (првих 20 дана) за износ од 10.000,00 динара са траженом законском затезном каматом.

У преосталом делу ревизија тужене је неоснована. И по налажењу Врховног касационог суда, право тужиле на накнаду овог вида материјалне штете за тражени период који обухвата последњу трећину фебруара 2012.године закључно са јулом 2014. године, није условљено остваривањем права на негу и помоћ другог лица у смислу одредбе члана 41.а Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Наиме, сходно одредби члана 195. став 1. ЗОО оштећеном који је претрпео телесну повреду или му је нарушено здравље, поред права на накнаду трошкова лечења, припада право на накнаду и других потребних трошкова у вези са тим од лица које одговара за штету. Под другим потребним трошковима у вези лечења подразумевају се и потребни издаци (трошкови) учињени за ангажовање трећег лица које оштећеном пружа негу (приликом кретања, путовања, облачења, давања хране, обављања кућних послова или задовољења других личних потреба). У случају да је оштећени остварио право на негу и помоћ од стране надлежног органа фонда ПИО и у законом прописаном поступку сходно члану 41.а став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 34/03 ... 6/21), то лице би имало право да се регресира према лицу грађанско правно одговорном за материјалну штету прузроковану повредом, које у ствари треба да сноси ту штету. Како су трошкови ангажовања трећег лица у спорном периоду (део фебруара 2012.године – јули 2012.године) подмирени из имовине тужиле као оштећеног лица, која није остварила право на негу и помоћ од стране надлежног органа фонда ПИО и у законом прописаном поступку сходно члану 41.а став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 34/03 ... 6/21), то тужилца има право на накнаду учињених трошкова од одговорног лица – овде туженог (основ одговорности туженог расправљен је доношењем правноснажне међупресуде првостепеног суда П 2/15 од 05.04.2016.године).

На основу чланова 416. став 1. и 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставовима трећем и четвртном изреке.

Врховни касациони суд је одлуку о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржану у ставу петом изреке, донео применом члана 165. ставови 1. и 2, у вези са члановима 153. став 2. и 154. став 1. ЗПП, тако што је одбио захтев туженог за за накнаду трошкова састава ревизије имајући у виду делимичан успех у поступку по овом ванредном правном леку.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић